

چرا انجمن همایش برگزار می‌نماید؟

انجمن مدیریت سبز ایران بر این باور است که در دوره‌هایی از تاریخ، «دانش» به‌تنهایی کافی نیست؛ بلکه آنچه جامعه و سازمان‌ها به آن نیاز دارند، **گفت‌وگو، هم‌اندیشی و بازآفرینی معنا** است. همایش، صرفاً یک رویداد آموزشی یا گردهمایی رسمی نیست، بلکه فضایی برای **مواجهه آگاهانه با پرسش‌های بنیادین زمانه** است.

امروز کشور ما و جهان، هم‌زمان با مجموعه‌ای از بحران‌های درهم‌تنیده مواجه‌اند: بحران‌های زیست‌محیطی، ناترازی انرژی، فشارهای اقتصادی، فرسودگی سرمایه انسانی و گسست‌های اجتماعی و نسلی. در چنین شرایطی، استمرار الگوهای مدیریتی گذشته نه تنها مسئله‌ای را حل نمی‌کند، بلکه خود به بخشی از مسئله تبدیل می‌شود.

برگزاری همایش از سوی انجمن مدیریت سبز ایران، تلاشی است برای:

- ایجاد فضای **گفت‌وگوی میان‌رشته‌ای** میان مدیران، مهندسان، اقتصاددانان و متخصصان منابع انسانی؛
- به‌اشتراک‌گذاری **تجربه‌های واقعی و قابل اتکا** به‌جای شعارها و نسخه‌های کلی؛
- و شکل‌دهی به یک **اکوسیستم فکری و عملی** که بتواند پاسخ‌گوی پیچیدگی‌های امروز باشد.

این همایش‌ها نه برای تولید دانش انتزاعی، بلکه برای **پیوند دادن دانش با عمل، اقتصاد با محیط‌زیست، و مدیریت با انسان** برگزار می‌شوند.

چرا دانش مدیریت و مهندسی با تحولات جدی مواجه شده است؟

دانش مدیریت و مهندسی در قرن بیستم، عمدتاً بر مبنای **ثبات، پیش‌بینی‌پذیری و کنترل** شکل گرفت. فرض بر این بود که منابع فراوان‌اند، محیط بیرونی قابل مهار است و انسان در سازمان، عنصری قابل تنظیم در خدمت سیستم محسوب می‌شود.

اما جهان قرن بیست‌ویکم، این مفروضات را به چالش کشیده است. تغییرات اقلیمی، محدودیت منابع، شتاب فناوری، پیچیدگی زنجیره‌های تأمین، هوش مصنوعی و نااطمینانی‌های اجتماعی و اقتصادی، نشان داده‌اند که **مدل‌های خطی و مکانیکی دیگر پاسخ‌گو نیستند**.

در نتیجه:

- مهندسی صرفاً به معنای طراحی فنی نیست، بلکه به **طراحی سیستم‌های پیچیده اجتماعی-فنی** تبدیل شده است؛

- مدیریت دیگر فقط برنامه‌ریزی و کنترل نیست، بلکه تصمیم‌گیری در شرایط عدم قطعیت، اخلاق، مسئولیت‌پذیری و تاب‌آوری است؛
  - و سازمان‌ها از ماشین‌های تولید، به موجودیت‌های زنده و یادگیرنده تبدیل شده‌اند.
- این تحولات، ضرورت بازاندیشی در مبانی دانش مدیریت و مهندسی را اجتناب‌ناپذیر کرده است.

چرا جهان کیفیت‌گرا به سمت رویکرد سبز حرکت می‌نماید؟

جنبش کیفیت در جهان، دستاوردهای بزرگی برای بهره‌وری، استانداردسازی و رضایت مشتری به همراه داشت. اما تجربه چند دهه اخیر نشان داد که کیفیت بدون توجه به محیط‌زیست، منابع و انسان، پایدار نیست.

سازمان‌هایی که صرفاً محصول باکیفیت تولید می‌کنند، اما:

- منابع را بی‌رویه مصرف می‌نمایند،
- آلودگی تولید می‌کنند،
- و سرمایه انسانی را فرسوده می‌سازند،

در بلندمدت نه رقابت‌پذیر خواهند بود و نه قابل اعتماد.

به همین دلیل، جهان کیفیت‌گرا به تدریج به سمت کیفیت سبز حرکت کرده است؛ کیفیتی که در آن:

- هزینه، کیفیت و محیط‌زیست به صورت هم‌زمان دیده می‌شوند؛
- کاهش ضایعات، انرژی و کربن بخشی از تعریف کیفیت است؛
- و رضایت ذی‌نفعان، شامل جامعه و نسل‌های آینده نیز می‌شود.

رویکرد سبز، تکامل‌یافته منطق کیفیت است، نه جایگزین آن.

مشخصه‌های مدیریت و مهندسی سبز چیست؟

مدیریت و مهندسی سبز، نماینده نسل چهارم دانش مدیریت و مهندسی است؛ نسلی که می‌کوشد میان اقتصاد، محیط‌زیست و انسان تعادل برقرار کند. برخی از مهم‌ترین مشخصه‌های این رویکرد عبارت‌اند از:

۱. انسان محوری

انسان نه هزینه است و نه ابزار؛ بلکه مهم‌ترین سرمایه سازمان و عامل اصلی تغییر رفتار مصرف منابع است.

۲. تصمیم‌گیری داده‌محور و شفاف

استفاده از ابزارهایی مانند محاسبه ردپای کربن، ردپای آب، LCA و گزارش‌دهی پایداری برای تصمیم‌سازی آگاهانه.

۳. همگرایی هزینه، کیفیت و محیط‌زیست

مدیریت سبز به دنبال حذف هزینه‌های پنهان ناشی از اتلاف منابع و آلودگی است.

۴. نگاه سیستمی و چرخه عمر

تمرکز بر کل زنجیره ارزش، نه فقط یک فرآیند یا واحد سازمانی.

۵. تاب‌آوری و آینده‌نگری

آمادگی سازمان برای مواجهه با بحران‌ها، تغییرات اقلیمی، مقررات جدید و تحولات بازار.

۶. پرهیز از سبزشویی (Greenwashing)

تأکید بر اقدام واقعی، عدد، داده و قابلیت راستی‌آزمایی.

انجمن مدیریت سبز ایران با برگزاری همایش‌ها، در پی آن است که دانش را از کلاس و گزارش خارج کرده و به میدان عمل، گفت‌وگو و تصمیم‌سازی بازگرداند. مدیریت و مهندسی سبز، پاسخی است به جهانی که دیگر نمی‌توان آن را با ابزارهای دیروز اداره کرد؛ جهانی که در آن، پایداری، انسان و معنا به همان اندازه سود و بهره‌وری اهمیت یافته‌اند.

